

MISJONS-RØSTEN

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 18-19.

Oktober 1944.

16. årgang.

LIVET

Livet uten samfunn med Gud er innholdsløst, fattig og uten mening. Dette oppdager mennesket først når man er blitt vakt, og omvendelse har funnet sted. Da først ser man verdien som har betydning for evigheten. «Det er menneskets lodd en gang å dø, og deretter dommen.» Det er vel det dikteren tenker på når han uttrykker det slik: «O, evighet, o, evighet! Hvor skal du bo i evighet?»

Mennesket, — — evighetsvandre- re. Vi skriver vår egen dagbok. Det store spørsmål blir: Hvorledes lever jeg? Hvorledes er min vandring? Og hvordan vil min dagbok se ut ved avslutningen av mitt liv?

Dette er menneskets evige beste å tenke over. Ens liv kan ikke alltid fare avsted i overfladiskhet og lett- sinn. Før eller senere vil tanken på livets alvor melde seg.

I Jobs bok finner vi en setning: «Mennesket lever en stakket tid og mettes med uro». Vekslede er livet. Skjebnen er forskjellig for mange, synes den hård og ubarmhjertig.

«Mettet med uro.» Hvorfor? Og hvor finner vi årsaken?

Vi må vende tilbake til fallets dag. Her er årsaken til all uro, og synden i all sin heslighet. Er det meningen at vi alltid skal mettes med uro? Skal alle våre levedage fare hen på den måten?

Nei, Gud har ordnet det annerle- des for menneskenes barn. Foran- dringen skjer når man vender til- bake til Golgata, og ved tro på mannen som døde på et kors, og som oppsto på den tredje dag, skjer un- deret: Det nye liv fødes. Man får del i guddommelig natur. Livet blir Kri- stus. Da kan man si som salmisten: «Mitt hjerte er rolig, o, Gud! Mitt

hjerte er rolig. Jeg vil synge og lov- prise.»

«Menneskets dage er 70 år, og stor styrke 80 år.»

Hva rummer ikke alle disse år av forskjellige opplevelser. Guds kal- lelse har vært sterkt. Nådens dør har ikke vært lukket, men velkom- men heim min sønn, min datter har lydd med kjærlig stemme.

Har mennesket benyttet sin nå- detid? Har mennesket benyttet den åpne dør? Akk nei, deres år har fa- ret hen i syndens mørke, og tilslutt har de — åndelig talt — likt et tre, råtnet ned.

Hør, o, menneske! «Hva gavner det et menneske om man vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel.»

Hva har så et langt menneskeliv opplevet av verdier, og hva mening har deres liv hatt når livet er levet uten samfunn med Gud? Når jord- livet er lagt bak, og man må gå ut fra verden. Hva har man igjen? — «Naken kom jeg til verden, og na- ken går jeg ut fra den.» Det eneste mennesket får er et lite stykke tre alen under jorden, og ofte ikke det. Slik er jordlivet.

— — —

Vi vender oss til den skare som tror, og som fra barn- og ungdom- men av har levet sitt liv for Gud. Deres liv har vært Kristus.

Josef levet et rent ungdomsliv. Når han ble fristet til synd kunne han bare svare: «Hvorledes kunne jeg gjøre den store ondskap å syn- de mot Gud.» Bibelen taler om man- ge unge som levet sitt liv i hellighet og var til stor velsignelse, historien forteller det samme. Tenk på Hans Nilsen Hauge. Hele sitt liv var han dratt til Gud, og grepet av Kristus.

Mens andre ungdommer i sommer- kveldene moret seg ute, gikk den unge gutten opp på sitt kammer og leste sin bibel. Et liv hengitt til Gud, og det store arbeide i Herrens vingård. Når jeg i sommer besø- hans barndomshjem på Rolvsøy be- traktet kjøkkenet, stuga m. m. Så de gamle ting som Hauge hadde brukt, så brever han hadde skrevet, og bøker o.s.v., ble jeg grepet av hel- lig alvor, og en bønn og takk sendte jeg opp til Gud. Denne manns liv var Kristusgrepen, og oppfylt av det himmelske. Jo, sannelig, men- neskelivet kan bli rikt, når: «LIVET ER KRISTUS!»

Rolf Westlie.

Hans veg gikk der forbi.

Jeg har lenge tenkt å sende en hil- sen til vennene og no skal tanken realiseres. Hilsningen vil jeg ta fra Lukas 19, 14, siste delen av verset: «Hans vei gikk der forbi.»

Når jeg tenker på de mange, man- ge hvis skjebne er blitt forandret ved at «Hans vei gikk derforbi» så må jeg stanse opp i stum beundring: Kan det være mulig? Ja, lovet være Gud!

I Johannes evangelium finner vi ham på vandring ved Jordans flod. Der står døperens disipler tvilrådig og uvisse, ser ikke noe mening i li- vet. Han gikk da der for bi. Døperen peker på ham og sier: «Se, det Guds lam som bærer verdens synd.» De to disipler hørte ordet og fulgte etter Jesus og han vendte seg til dem og spurte: «Hva søker I?» — De sa: «Hvor har du ditt herberge?» Han sa: «Kom og se.» Hele deres liv et- ter denne dag besto i å komme og se og høre ham. Hans vei gikk der for bi.

I Lukas 7 leser vi om en fattig enke som hadde mistet sin eneste sønn. Det var andre gang døden

Dåpen og de helliges samfunn.

At dåpen har med inngangen til Guds menighet å gjøre, læres av mange kirkesamfunn. Den lutherske kirke som sterkt legger frelsende betydning i saken, sier rent ut ved den såkalte barnedåpshandling at barnet derved er «innpodet i Kristus» og følgelig et lem av menigheten. Baptist- og pinsemenighetene som ikke akkurat tror at dåpen frelser, opptar dog i sine menigheter kun ved dåp, som det gjerne heter — «døpt og tillagt menigheten,» visstnok begrunnet med de apostoliske menigheter kun besto av troende døpte.

I og med at de frie venner i Østfold har gjort et offisielt vedtak som slutter seg til det siste av de ovennevnte syn, har dette spørsmål meldt seg: «Hva sier skriften?»

Misforstå meg endelig ikke, som om det er den såkalte barnedåp kontra troendes dåp som uroer meg. Ikke et sekunn av den tid jeg har levd

hadde gjestet dette hjem. Hennes sønn lå kald og stiv på båren. Alt var håpløst, så langt hun kunne øyne. Men så hendte det noe forunderlig. Hun gikk der og gråt håpløshetens tårer, men forunderlige hendelse: «Hans vei gikk der forbi». Livets herre trådte til båren og de som bar sto stille, og så lyder det: «Unge mann, jeg byder dig: Stå opp!» Enken kunne smile under tårer. Tenk hun hadde fått sin sønn igjen. Hva var grunnen til det? Jo, hans vei gikk der forbi.

Dette kunne bli langt, men jeg skal bare nevne en eneste tildragelse til før jeg slutter. Under hans kors sto hans mor og den disipel som han elsket. Johannes så usigelig fattig og bedrøvet. Det var hans livs store forbilde, hans umistelige venn. Og Maria fattig, ribbet for alt. Hennes barn og han som var hennes livs håp hang på det forsmedelige kors, utstøtt av menigheten og rammet av lovens arm. Men så hente det noe. Hva var det? Hans vei gikk der forbi. «Kvinne der er din sønn,» og til disipelen lød det: «Der er din mor.» Smerten og sorgen må vike og de to kan atter se livet tillidsfullt imøte. Hans vei gikk der forbi. Halleluja! Amen.

Karl Brodin.

som en kristen har jeg vært uviss i det spørsmålet. Jeg ble døpt vel en måned etter at jeg kom til troen, i en stille rinnende elv langt oppe i det høye nord. Min kjære far utførte handlingen. Gjennom årene har også jeg fått døpt noen, mange har jeg påvirket til ikke å bære sine barn i kirken, liksom jeg selv ikke bærer mine barn dit.

Min sjel er i fullkommen ro i dette spørsmål. Jeg tror at dåpen av troende er Bibelens dåp. Jeg tror at de såkalte «barnedøpte» fremdeles er udøpte.

Nei, min kamp har vært om disse udøpte troende hører med til legemet, som er menigheten. Om jeg som er døpt som troende kan leve i brorsamfunn med dem. Også der fant jeg fred. Vidunderlig fred. Jeg takker Gud for den sannhet Herren i sin nåde åpenbarte meg:

Alle de hellige hører med til legemet.

Det ordet som løste meg var Rom. 15: 7: Ta eder av hverandre, likesom og Kristus tok seg av eder til Guds ære. Denne oversettelsen er uheldig, for opprinnelig sto det, som det forresten fremdeles står i den eng. bibel: *Motta hverandre, likesom og Kristus har mottatt eder* —

Dette er jo skriftens klare befaling. Dersom Kristus har mottatt noen, er også vi pliktige til å motta dem også i brorsamfunnet.

Det brennende spørsmål blir da: Hvilke er de som Kristus har mottatt? Seeren på Patmos så dem foran tronen i hvite klær, og spurte hvem de var: De er kommet ut av den store trengsel og har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod. Ap. 7: 13. Det er altså på forsoningens grunnlag Kristus tar imot syndere. Dette er Guds menighet i fullkommenhet. Er det udøpte der? Ja. Røveren på korset er der, ikke døpt. Jeg har to brødre der. Den ene døde som spebarn — udøpt selvfølgelig. Den andre som voksen, ble frelst på sykeleiet, ønsket dåp, men å døpe lot seg ikke gjøre. Det er mange av de såkalte kvekere der. De trodde dåpen i vann var å forstå åndelig. Ja, hvem våger å påstå at disse, såvel som alle de andre kristne oppgjennom tidene, hvorav mange har gitt sitt liv for Jesu navn skyld,

men ikke vært døpt, at de ikke er i saligheten idag?

Men når det er udøpte i den fullkomne menighet, må de vel også finnes her i ufullkommenhetens land? Ja, innvendes det kanhende: der er de fordi de ikke kunde bli døpt her hernede, mens vi som lever og hører ordet hver dag, får vite vegen og kan vandre på den, også gjennom dåpsgraven.

Derfor, når en troende ikke følger lydighetsbudet etter å være opplyst om sannheten, har han ingen del i Guds menighet etter 2. Tes. 3, 6. Dette ordet er så ofte blitt sitert som et forsvar for «lukkede» menigheter.

Men det er så klart for meg at ikke alle troende kan bli døpt selv etter at de er blitt undervist om Bibelens veg. De kan kun hvis de vil. Og de vil ikke før de ser. Og hvis det er noen sannhet som er tilhyllet og vanskelig å se på grunn av århundrers tradisjon og en fint oppbygget barnedåps-teori, så er det Bibelens dåp. Det er dem som kjemper et helt liv for å se og ikke får se, andre kjemper gjennom åretall. Vi lever ikke år 67 etter Kr. men år 1944. La oss erkjenne dette.

Verre er det med dem som ser, og så ikke vil, men selv ikke over dem vil jeg sette meg som dommer. Rom. 14: 1 forbyr meg det.

Det er en alvorlig sak å sette en lukket dør for kristensamfunnet for en udøpt troende, men når det blir gjort med støtte av 2. Tess. 3, 6, har det forbauset meg at slike døpte troende kan delta på fellesmøter med de udøpte. Og likeenns kan dele private samvær i bønn og vitnesbyrd. Det er absolutt like inkonsekvent som det å ha en lukket menighet men et åpent nadverdbord for alle de troende.

Nei forresten, det forbauser meg ikke så meget likevel. Når ulike troende søker sammen er det vel forståelig det er noe innenfra som sprenger på og er sterkere enn alle læresetninger — de kan ikke hjelpe for det, rent ubevisst kjenner de seg forbunnet med de troende. Hva er det? Det er de Helliges Samfunn som holder på å danne seg.

De Helliges Samfunn, Guds menighet — Kristi legeme, Guds husfolk eller hvilket annet bibelsk navn på samme sak du vil bruke — er først og fremst en troesartikkel d. v. s. det er usynlig og hører åndsverdenen til, derfor må den som alt usynlig troes

de ikke er i
 i den full-
 vel også fin-
 netens land?
 nde: der er
 de bli døpt
 om lever og
 r vite vegen
 også gjennom

ikke følger
 are opplyst
 ingen del i
 2. Tes. 3, 6.
 t sitert som
 menigheter.
 meg at ikke
 selv etter at
 n Bibelens
 vil. Og de vil
 det er noen
 g vanskelig
 rers tradi-
 barnedåps-
 låp. Det er
 liv for å se
 mper gjen-
 år 67 etter
 s erkjenne

om ser, og
 over dem
 mer. Rom.

å sette en
 funnet for
 r det blir
 s. 3, 6, har
 døpte tro-
 er med de
 le private
 rd. Det er
 som det å
 et åpent
 endende.

user meg
 ulike tro-
 vel fordi
 renger på
 setninger
 det, rent
 forbundet
 ? Det er
 holder på

s menig-
 husfolk,
 navn på
 er først
 v. s. den
 lenen til,
 ig troes.

Derfor er de Helliges Samfunn et
 misjons-samfunn, og kan ikke materiali-
 seses. Ved en mektig akt i den usyn-
 lige verden — nemlig innskrivningen
 i Livets bok — gjenfødeslesunderet
 — ble jeg lemnet inn i dette sam-
 funn.

Det var det øyeblikk da jeg tvette
 min syndbesmittede kjortel i Lam-
 mets blod.

Jeg skal ikke bare tro meg frelst,
 men også tro meg opptatt i Guds me-
 nighetsport.

Eller lærer Bibelen en «mellom-
 tilstand» fra frelsesstunden til dåps-
 stunden? Eller en «forgårdstilstand»

fra frelsesstunden til den stund da
 jeg selv ønsker å bli opptatt i menig-
 heten? En tid hvor jeg nok kan stå i

«Ungdomsforeningen», «Musikken»,
 men ikke i menigheten?

A nei, ingenlunde. Vi er alle døpte
 med en ånd (d.v.s. barnekårets ånd)

til å være ett legeme, enten vi er
 jøder eller grekere, enten vi er trel-
 le eller frie . . . (1. Kor. 12, 13.)

Det er altså Gud som innlemmer
 oss i menigheten, ved sin ånd og ved
 gjenfødslesordenen.

Guds ord. (1. Pet. 1, 23). Det
 står til meg å tro det og leve i den-
 nes sannhet.

Og Herren la daglig dem som lot
 seg frelse, til menigheten. (Ap. gj.
 2, 47.)

Enn dåpen da?

Etter 1. Pet. 3, 21 hører dåpen
 hjemme i samvittigheten, altså en
 samvittighetssak. Den kan således

umulig være inngangsporten til me-
 nigheten. Det står forøvrig intet
 ord i Skriften at den er det heller.

Alle som ble døpt i aposteltiden var
 allerede lemmer på legemet. Selv om

det bare var noen timer oftest siden
 de ble det. De ble ikke lemmer for-
 tid de var døpt, men de ble døpt for-
 tid de var lemmer.

«Mon noen kan nekte dem vannet,
 så de ikke skulde bli døpt, de som
 har fått den Hellig And likesom vi?»

Der har vi den bibelske veg. Først
 delaktig i frelsen (og dermed inn-
 lemnet i legemet) og så døpt.

Det vil fremgå klart av det jeg
 har skrevet at frelsesporten også er
 menighetsporten. At dåpen har sin

bas både i forkynnelse og praksis,
 er også klart, men dens plass blir

på linje med de mange sannheter
 som tjener til sjelens dype forening
 med Gud under kristenlivets utvik-
 ling. Den hører til de første ting i

denne utvikling. (Heb. 6, 2.)

Men dette er noe annet enn å gjø-
 re dåpen til en menighetsport. Det
 er dette jeg ville påpeke i denne ar-
 tikkel. Det er mitt personlige syn,
 har skildret, men jeg har også den
 overbevisning at det er Bibetens
 syn. Såvidt jeg forstår det, har sy-
 det til de gamle forkynnere innen
 den såkalte frie bevegelse også lig-
 get på denne linjen. Likeens prak-
 tiseres dette synet i en rekke åpne
 frie forsamlinger av troende rundt
 hele vårt land.

Forsamlinger som praktiserer dåp
 men som ikke setter den som en
 port til menigheten. De har forøvrig
 ingen som helst opptagelsesceremo-
 ni, men samler seg med hverandre
 på et helt åndelig grunnlag, om Kri-
 stus alene.

Det ville være ønskelig om ven-
 nene i Østfold også kunde samles
 med de andre vennene i landet på
 denne linjen, derved vil den dualis-
 men innen bevegelsen bli avverget,
 som ellers vil bli resultatet, dersom
 de nevnte konferansebeslutninger
 vedr. dåp, innskrivning m. m. søkes
 ført videre utover landet.

Enok Wangberg.

*

Br. Wangberg er enig i at troende
 dåp er rett og selv er han døpt som
 troende så der er vi altså enige.
 Spørsmålet blir da om det er rett å
 nekte de som er frelste, men ikke
 døpte å bli opptatt i menigheten.

Vi er alle enige om at de første
 kristne vi leser om i Ap.gj. ble døpt.

Peter talte på pinsefestens dag om
 at de skulle omvende seg og la seg
 døpe. De som tok i mot hans ord

ble døpt og det ble på den dag lagt
 til omkring 3000 sjeler. (Ap.gj. 2, 4.)

De ble altså døpt og lagt til menig-
 heten. Siden leser vi om at de som
 tok ved troen ble døpte. Det er altså

Bibelens klare lære og om den som
 br. Wangberg skriver er blitt tilhyl-
 let og vanskelig å se på grunn av

århundreders barnedåpstradisjon så
 plikter vi som er blitt opplyst om
 sannheten å holde den fram, ikke

bare i lære, men også i praksis. At
 det er vanskeligere for de troende
 å se sannheten i år 1944 enn i år

67 er sant, men gjør det enda mere
 nødvendig å holde sannheten fram.

Vi kjenner ikke til noen av de me-
 nigheter som vi ferdes blant som
 mener at de frelste som ikke er
 døpte er utenom de helliges sam-

funn, når det gjelder å ha liv i Gud.
 Jesu forsoningsverk er så fullkom-
 met at «hver den som tror på Ham
 skal bli frelst,» også en røver, en
 som ikke kan forstå dåpens plass
 og nødvendighet, en som vil og ikke
 kan bli døpt — og vi vil ikke
 dømme den som ser og ikke vil hel-
 ler; men tror den stillingen er me-
 get farlig og vi advarer alle mot å
 trøste seg av å stå i nåden og tenke
 det går bra om man ikke er så noye
 med Guds befalinger. Det kan gå
 galt og er en farlig stilling. Det vi-
 ser ikke omvendelsens frukter. Gjen-
 stridighet er *synd*, sier Guds ord.
 Ved gjenfødslesordenen hører vi alle til den
 universale usynlige menighet, men
 kan ikke finne noe selvmotsigelse i
 å sette dåpen som inngangsport i den
 lokale menighet. Det er den plass
 som Gud selv har gitt den og vi bør
 være tro mot ordet i alle ting. Då-
 pen er en god samvittighetspakt
 med Gud, men er ikke en sannhet
 som kan kontrolleres og underord-
 nes vår samvittighet. Vår samvit-
 tighet må underordnes Guds ord.

Det er forståelig at de som lærer
 og praktiserer barnedåp kan ha
 samvittigheten i orden når de følger
 sitt syn, men at den som ikke tror
 på barnedåpens riktighet og ikke
 vil bli døpt som troende kan ha det
 godt med Gud er uforståelig for oss.
 En av delene bør vel gjøres om man
 ikke skal overse Guds klare befa-
 ling.

Den frie bevegelsen begynte, som
 de fleste kristne bevegelse, med en
 spesiell sannhet de samlet seg om.
 Denne sannhet var frigjørelse fra de
 stive former og kirkesamfunn og
 var et vekkerop i tiden for å kom-
 me tilbake til den apostoliske kri-
 stendom. Den sterkeste side i for-
 kynnelsen var friheten i Kristus og
 samling i Jesu navn alene, utenom
 alle sekter og partier. Det er jo en
 stor og herlig sak, men det må væ-
 re frihet under kontroll — d.v.s.
 Guds ords kontroll — ellers kan det
 gå galt. Vi er nok enige om at det
 enda er et godt stykke igjen før vi
 har nådd det opprinnelige mønster
 vi har i Ap.gjerninger og brevene og
 Gud gi oss nåde til å gå vegen han
 fører oss. Det er ikke tvil om at den
 svakeste side i de frie venners virk-
 somhet har vært at de har stått for
 åpne for forkynnelse som ikke har
 vært bibelsk. Her bør vi være våk-
 ne.

Red.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Postgirokonto nr. 36024.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Konferansen i Fredrikstad.

Samtaleemnet denne gang var særlig misjonsarbeidet ute og hjemme: Man ble enig om å legge fram følgende forslag for forsamlingene.

I.

Misjonærer som skal utsendes i misjonsarbeid bør tilhøre en lokal menighet og anerkjennes av denne. Misjonens stasjoner og eiendele blir utsendermenighetenes eiendom.

II.

De som reiser ut fra de frie venners forsamlinger og søker hel eller delvis økonomisk støtte fra de frie forsamlinger bør tilhøre utsendermenigheten eller godkjennes av denne. De bør føre den lære og praksis de frie forsamlinger er blitt enige om.

Forslagene var enstemmige.

Det ble også samtalt om arbeidet med å oppta virksomhet på nye steder og det ble henstilt til vennene å oppta offer en gang i måneden til dette i hver forsamling. Beløpet blir da å sende til kassereren for forsømte steder. Det ble også samtalt om en del andre aktuelle spørsmål. Konferansen var preget av en broderlig og god ånd. Samtalemøtene var meget gode.

Det ble også minnet om innsamling til leirstedet i Råde.

Menighetene i Misjonshuset, Sarpsborg, «Salen», Fredrikstad, «Logen», Moss, Klippen, Saltnes, Eben Eser, Askim, Betania, Rygge, «Bethel», Larkollen og Kristi menighet, Fredrikstad var representert. Dessuten

deltok representanter fra Kristi menighet i Fredrikstads utposter, Ullerød og Kråkerøy. Menighetene i Tune og Varteig var forhindret fra å delta denne gang.

For å undgå misforståelser er det best å gjøre oppmerksom på at vedtakene bare gjelder de deltakende forsamlinger. Det var ikke predikantkonferanse, men de ledende eldstebrødre i forsamlingene som møttes til konferanse. De forskjellige menigheter som var representert vil så behandle sakene i sine menigheter og vedta eller forkaste dem. Da det har vært endel spørsmål angående dette så håper vi saken no er klar.

En tro arbeider.

Br. Arnt Gundersen, Mjøndalen, har vært kommisjonær for «Misjons-Røsten» helt siden starten. No vil han ha avløsning og det er ganske rimelig. Bladet går no i sitt 16 år og i hele denne tid har br. Gundersen vært trofast i sin gjerning.

Mjøndalen er det sted hvor det praktisk talt ikke er noen som står til rest med kontingent. Det skyldes nok ikke minst br. Gundersen som alltid har vært påpasselig med å kassere inn. Br. Gundersen er en ordensmann og det har vært udelt behagelig å samarbeide med ham.

Når han no slutter som kommisjonær vil vi få si ham hjertelig takk for samarbeidet og ønske ham alt godt i framtiden.

Br. Gundersen har også i årreker vært med blant de ledende i den frie forsamlingen i Mjøndalen.

Som ny kommisjonær har søster Solveig Hansen Rygh stillet seg villig og vi ber våre tingere å henvende seg til henne når kontingenten skal betales.

Arbeidet i Finnmark.

Fra en arbeider i Troms fylke er vi blitt anmodet om å ikke sette Finnmark i noen særstilling når det gjelder forsømte steder. Det er like forsømt alt i hop der oppe, sier han.

Det tror vi så gjerne. Det er forresten ikke bare Finnmark og Troms som er forsømte når det gjelder den frie forkynnelse, men størsteparten av vårt land fra Lindesnes til Nordkap. Vi er takknemlig for hver fri forsamling i syd og nord, men å hvor det er forsømte steder, i den forstand overalt. Tror nok at Finnmark og Troms fylker særlig bør tas som et spesielt bønneemne no. Det haster med å plante den apostoliske, levende kristendom der no. Gud velsigne alle arbeidere i den nordligste del av landet. Vi vil huske dem i bønn og støtte dem med midler.

Hjem til Herren.

Søster Axeline Wold, Moss er gått hjem til hvilen. Hun var hustru til forstander Axel Wold, Moss som gikk hjem til Gud for flere år siden.

Axel Wold var blant de banebrytende og byggende krefter innen forsamlingen på «Logen», Moss og i distriktet. Han sto som menighetens ledende eldste i mange år og hans hustru fikk derved dele arbeid og byrder med ham.

Søster Wold har helt til det siste fulgt med og vært interessert i Guds sak.

Det var en ualminnelig stor deltakelse ved begravelsen.

60 år.

Einar J. Christiansen og hustru Rilda fyller 60 år i høst. Søster Christiansen fyller 60 år den 19. oktober og br. Christiansen den 1. november. De har virket i Kina i 8 år og 14 år på Stillehavskysten av Amerika og no i Nord Norge i vel 5 år.

Deres adresse er: Kjøllefjord, Finnmark.

Hvis du vet

at du ikke har betalt kontingenten for 1944 eller eldre restanser så husk å gjør det no.

Prisen er kr. 4.50 pr. år. Betal helst til postgirokonto nr. 36024.

— Det menneske som er verd vennlighet vil nok forstå å sende det videre, hvor det kommer.

De forsømte felter.

På konferansen i Fredrikstad ble det henstillet til vennene å oppta et offer i måneden til arbeidet på forsømte steder. Vi håper det blir gjort i alle venneflokkene i Østfold.

Som fast arbeider i denne misjon er kalt br. Alf Norlund og han har mottatt kallet og vil oppta arbeidet på et par steder. Det er tanken å ha noen møter i Skjeberg — ca. 10 kilometer fra Sarpsborg — hvor det ser ut til å legge seg tilrette med hus til å ha møter i og annet.

Så håper vi at vennene vil huske saken i bønn og med midler. Pengene sendes Stefan Trøber, Sarpsborg. Alt som angår arbeidet forøvrig sendes til G. Iversen, Postboks 32, Sarpsborg.

Innkomet til forsømte steder i 1943.

Sjevne i Askim	kr. 101.75
S. Stenersen, Mosterhamn	5.50
Sjevne i Rygge	313.76
Sjevne, Misjonshuset, Sarpsborg.. . . .	145.00
	kr. 566.01
Kassabeholdning pr. 1942	220.70
	Kr. 786.71
Diverse utgifter	78.29
Kassabeholdning	kr. 708.42

Ungdomsproblemer.

Det er og har selvfølgelig vært delte meninger angående ungdomsarbeide blant de frie venner og pinseveennene. I følge begge disse to retningers menighetsoppfatning er et organisert ungdomsarbeide innen menigheten helt fremmed. Den opprinnelige frie bevegelse gikk helt til yttersiden av frihet og anerkjente ikke valg eller noen slags menneskelig orden. Det var Gud som skulle velge og Gud skulle ordne. Vi hadde bare å stille oss frem og så var det Guds sak å ordne alt. Det var selvfølgelig unntagelser, men de mest toneangivende hevdet denne forkynnelse.

Pinseveennene praktiserte i den første tid mye i likhet med metodistene, som var ganske rimelig da br. Barratt var gammel metodist. Etter den kursforandring de foretok ved å oppheve landsorganisasjon, misjonsråd m. m. og gå over til den nytestamentlige menighetspraksis ble også kursen der slik at organisert arbeide innen menigheten ble forenklet så mye som mulig. At disse tiltak var et skritt i den rette nytestamentlige retning er det vel ikke delte meninger om innen disse forsamlinger — stort sett da.

At ungdomsarbeide i den form som de organiserte samfunn praktiserer det med ungdomsforening, ungdoms-

styre, ungdomskasse m. m. ikke bare i bokstaven, men også i evangeliets ånd er fremmed for den bibelske nytestamentlige menighet kan vel neppe bestrides. Forsvaret for denne form for virksomhet er også som regel meget lite overbevisende hvis man tenker over det. At de unge skal oppfores til å kjenne ansvar og øves opp i frimodighet til å avlegge vitnesbyrd m. m. burde vel likegodt kunne oppnåes ved de ordinære møter som ved spesielle ungdomsmøter. Når det legges den betydning i det, blir hele det bibelske menighetsliv misforstått. Den kristne menighet skal vokse fram som et produkt av at den Hellige And levendegjør Guds ord og uttar redskaper til tjenesten. Å forsvare det med at det er mange skjevheter og skavanker i vårt menighetsarbeid er jo helt bort i natten. At skjevhetene bør fjernes etter som vi får syn for det og anledning gis er klart, men man opphever vel ikke en skjevhet ved å gå igang med andre skjevheter.

Det kan også være på sin plass å nevne at det ikke er de unge som presser på i dette, men en liten del som stadig pirker og agiterer for dette og man kan ikke frigjøre seg for annet enn at det er trangen til å ha noe å ordne med som for en stor del er drivkraften.

ning gives og helt naturlig også når det gjelder samfunnsproblemer. Vårt lands åndelige og moralske nød krever på et ekstra vis nettopp no at vi kristne i denne henseende kjenner vårt ansvar og gjør vår plikt.»

Pinseveennene i Stockholm har fått nominert to riksdagskandidater til førstkommande valg. Begge er oppstillet på «Stockholms Frisinnade Medborgareförening», en avdeling av «Folkepartiet».

Den svenske mongolmisjon.

Den svenske misjonen i Mongolia er kommet i en vanskelig stilling i og med at samtlige misjonærer har måttet forlate feltet p. g. a. en tilstarmning av de militære åtgjerder i disse strøk. De har no reist til Peking eller Kalgan. Til tross for at helsa hos noen av dem er mindre god p. g. a. overanstrengelse, meldes at de er ved godt mot.

Om de innfødte kristne som no er

alene tilbake på sine stasjoner, meddeles oppmuntrende ting. Midt under uroen har sykehusarbeidet ved Hattin Sum fortsatt i stor utstrekning. Svenska mongolmisjonen hadde sitt årsmøte i Stockholm i juni. Regnskapet for siste året viste en inntekt på kr. 71,702.00.

De protestantiske menighetene i Belgia

preges for tiden av en sterk åndelig vakning, særlig blant ungdommen, skriver et sveisisk misjonsblad. Gripende ungdomsgudstjenester holdes, der de unge har bekjent at de i liv og død vil holde seg til den apostoliske troen og arbeide for evangeliets seier. Ofte kommer krigsfanger og ber om et nytestamente.

Fra Etiopia.

Evangeliska Fosterlands-stiftelsen i Sverige har fått brev fra kristne

Med saks og penn

De svenske pinsevenner og politikken.

Som nevnt i forrige nr. er det på tale at det svenske pinsevenner skal delta i politikken ved å stille pinsevenner som riksdagskandidater. I følge en redegjørelse av Levi Pethrus i «Evangelii Härold» er det ikke tanken å opprette eget politisk parti, men sammen med de andre frikirkelige forsøke å få inn troende riksdagsmenn som kan holde fram de kristnes synspunkter i samfunnsproblemer.

Blant annet skriver han:

«Noen partipolitikk vil vi ikke føre trass i at valgmanen her i landet er slikt at man må stemme med et av de politiske partiene. Vår interesse er sakelig og gjelder framfor alt de kristne verdiene. Som kristne må vi motvirke det vonde hvor anled-

Men skal da intet gjøres ekstra for de unge?

For å begynne med de yngste så har vi jo søndagsskolearbeidet. Bokstavelig finner vi ikke støtte for søndagsskolen heller i Guds ord, men søndagsskolen er den mest praktiske form for undervisning i Guds ord for barn. At det er blitt søndagen som brukes til dette er selvfølgelig av praktisk grunn. Da er jo de fleste fri fra sitt daglige arbeid og har anledning til å delta. Søndagsskolen er ikke menighetsarbeid i den forståelse som når det gjelder menighetens åndelige virksomhet. Det er menighetenes religionsskole og må ikke forveksles med det ordinære åndelige oppbyggelige menighetsliv hvor lemmene oppbygges til en Guds bolig i ånden. Juniorarbeidet kan også sees under samme synsvinkel. Det er de større barn som gis undervisning i Guds ord. Undervisningen avpasses etter de forskjellige alderstrinns behov. For å holde dem under ordets påvirkning må det legges an på en annen måte enn de ordinære møter. Det er ikke oppbyggelsesmøter, men undervisning i ordet. Selvfølgelig kan det bli oppbyggelsesmøte for troende barn, men størsteparten vil nok være ufrelste og kan ikke bygges åndelig opp. En annen sak er at det forsøkes å vinne dem for Gud. Det blir vekkesesarbeid og det kan og skal drives ved alle anledninger. Med junior mener vi at undervisningstiden er forbi,

ledere i Etiopia hvor det fortelles at det er særlig store muligheter for Herrens ord i disse tider. I brevet fortelles det bl. annet om at det særlig er bruk for er lærere, sykesøstre og ellers folk som er utdannet.

Brevet slutter med disse ord:

«I dag ligger store muligheter framfor oss, som kanskje aldri kommer igjen. Derfor ber vi dere inn-trengende snarest å tenke over dette og handle etter det. . . . Alle deres venner i Etiopia står bak dette brev og sender helsing til dere i Herrens navn.»

Gjennom den svenske legasjon i Tokio er kommet telegram om at misjonær i Kinaforbundet, Kristian Algård, er død av tyfus i Thistsihar, Manchuria 9. juni vel 35 år gammel.

For en tid siden reiste 30 misjonærer fra Gøteborg direkte til Afrika. Et gledelig tegn!

siden må det bli en personlig opplevelse av frelsen som er det avgjørende og gir anledning til å delta i menighetens åndelige oppbyggelsesliv. Her er ikke spørsmål om gammel eller ung, her bygges vi opp til en Guds bolig i ånden, vokser Guds vekst etter det mål som Gud gir. Dette er i alle fall helt klart Bibelens ånd, lære og tydelige anvisning. Det finnes ikke noe åndelig skille mellom gammel og ung. Alle er ett i Kristus og med liknelsen om legemet er det klart gjort rede for.

Skal det deles opp i forskjellige avdelinger, måtte det bli yngre og eldre i Herren, men også her må det settes spørsmålstejn. Vi skal seinere komme tilbake til dette. For plassens skyld må her settes punktum.

Hjem til hvilen.

En av de gamle frimisjonspredikanter, G. Ledang har fått flytte hjem til Herren. Br. Ledang var også godt kjent av mange av de frie forsamlinger, kanskje særlig i Østfold. Han var en god og åpen broder som gjerne samarbeidet med andre forsamlinger enn der hvor han sto tilsluttet. Siste gangen jeg fikk anledning til å høre ham var en formiddag i Misjonshuset, Sarpsborg. Det kunde ikke skjules at årene hadde tatt på ham, men han var åndsfrisk og fengslende i sin forkynnelse. Jeg kommer alltid til å minnes ham som en kjær bror i Herren og han var til stor velsignelse for min personlige del og for mange, mange i våre kretser.

Onsdag 23. august ble han begravd på Askim kirkegård under stor deltagelse.

Angående Ledangs virke skriver «Misjonsbladet» blant annet:

«Ledangs navn er særlig knyttet til vår tidligste lappemisjon, der han gjorde et banebrytende arbeid fra 1987 og i årene framover. Det var dengang forbundet med store strabaser og vansker å farte omkring der nord, men Ledang sparte seg ikke. Tilfots, på ski og med båt tok han seg fram. Han fikk også inngang blant folket, idet han vant dem med sitt likeframme vesen og sin utholdenhet.

Alt i 1893 ble Ledang knyttet til Misjonsforbundet ved arbeidet i Vardø. Etter at han sluttet i Finnmarksmissjonen har han betjent bl. a.

Narvik og Askim som forstander i våre menigheter der. Det sist nevnte sted sto han for arbeidet i mange år gjennom tre perioder. Der har han også hatt sin heim fra 1914 og til han døde. I sin ferd var han grei og real og i sin forkynnelse sentral og evangelisk. Vårt forbund elsket han til det siste og fulgte interessert med alt. I fjor sommer deltok han i Finnmarksarbeidets 50 års jubileum i Betlehem, Oslo. Hans tale da var frisk og gripende. Vi føler alle at med ham er en staut representant for den gamle garden gått bort.»

Gud er god.

Jeg har blitt glad i «Røsten» den tiden jeg har hatt den. Det er ikke mere enn 1½ år siden Jesus i sin store nåde lot soloppgangen fra det høye gjeste mitt hjerte. Ja, alt det gamle er forganget og alt er blitt nytt.

Pris Gud! Mitt i all uro kan Jesus glede en så en har himmel på jord. Ja, Han har ført meg inn i vinhuset, og hans banner over meg er kjærlyhet.

Vi har hatt den glede og ha br. D. Nilsen i blant oss på noen møter. Det har vært gode møter og salveloljen har flytt.

Vi forventer store ting fra Herren. Gud er god.

Hilser med Klages. 3, 22—26.

Med søsterhilsen

Solveig Hansen,
Rygh, Mjøndalen.

En gledelig tildragelse.

En professor og en student gikk en aften en spasertur sammen. Plutselig fikk de se et par sko ved vegkanten. De forsto de tilhørte en mann som arbeidet tett ved.

«No skal vi gjemme skoene, så skal De se hvor forbausset mannen blir når han ikke finner dem,» sa studenten.

«Nei, gjør ikke det,» sa professoren. «Legg heller et pengestykke i hver sko, så skal vi se hvor fornøyd han blir.»

Studenten gjorde som professoren sa, og om litt kom arbeideren, mens de to hadde skjult seg. Arbeideren merket straks at der var noe i skoene, og da han så hva det var, knelte han ned og sa:

«Kjære Gud, takk at du hørte mine bønn. No skal mine barn få god mat og min syke hustru skal få medisiner. Derpå reiste han seg opp og skynkte seg avsted. Men professoren og studenten glemte aldri denne tildragelse.

Spredd
Litt fra st

Søndag 10. se
Mandal, med v
leid Bedehuset,
deles er opptat
Lørdagsmøtet

stensen, som fo
den frie virke
velkommen til
beretningen om

disiple. (Mat. 28
disiplene fikk
glemtes. Broder
ne måtte bli et
mes. Deretter H
for å nedbe Her

Etter en sang
Ræl fra Joh. 1
deren er i Mar
besøk. Må Herr
nelse iblant oss.

I sin tale po
Jesus, det bløde
fra Kr.sand, san
tok også i møte

Søndag formid
frelsesarmeen i
lokaler var disp
Etter at Thorst
kommen åpnet

Et. 6, 10 og la
sterke i Herren.
fra Joh. 21 om F
sjonær Evenstad
på den store fo
Kristus. Det var
fra Herren for d
og gjød.

Stevnet fortsa
åpnet av br. Alf
11. Han stanset
sitt folk.»

Br. Wenneslan
i det han bar fr
åsyn. Br. Ræl t
hvor han stanset
ren.» Br. Svenne
om at Herren vi
ter på talte br S
er et utvalgt fol

Det siste møte
ble åpnet av br.
«Klippen fullkom
på talte br. Wen
Han talte om å l
fotspor — en alv

Undertegnede
«Kom Jesus Kri
ner deltok med
å vere Jesus, det

begynner og ful
Tiden kom da
og skilles er live
lingsdagen for al

Så er også de
gang, men Guds
uføre sin gjerni
Fredshilsen til

Der
P. S.
Alf Thorstensen

Spredte felter.

Litt fra stevnet i Mandal.

Søndag 10. september var det stevne her i Mandal, med velkomstmøte lørdag. Vi fikk leid Bedehuset, da vårt lokale «Salem» fremdeles er opptatt.

Lørdagsmøtet ble åpnet av br. Alf Thorstensen, som for tiden står som forstander for den frie virksomhet her. Han ønsket alle velkommen til stevne i Jesu navn og leste beretningen om Jesu misjonsbefaling til sine disipler. (Mat. 28, 16). Dette var et stevne som disiplene fikk med Jesus og som nok sent glemtes. Broderen ønsket også at dette stevne måtte bli et stevne som sent ville glemmes. Deretter ble det en felles bønnestund for å nedbe Herrens velsignelse over stevnet. Etter en sang var sunget talte br. Sigurd Råel fra Joh. 1, 29. Det er første gang broderen er i Mandal og vi er glad over hans besøk. Må Herren få bruke ham til velsignelse iblant oss.

I sin tale poengterte han sterkt å se på Jesus, det blødende Guds lam. Br. Nils Stray fra Kr.sand, samt forstander Trygve Lie deltok også i møtet.

Søndag formiddag hadde vi fellesmøte med frelsesarmeen i deres lokale, da ingen andre lokaler var disponible.

Etterat Thorstensen hadde ønsket alle velkommen åpnet kaptein Eikeseth møtet med Ef. 6, 10 og la sterkt vekt på ordene: «Bli sterke i Herren.» Etterpå talte brigader Dahl fra Joh. 21 om Peters møte med Jesus, og misionær Evenstad fra 1. Pet. 1, 14. Han pekte på den store forløsning som vi har i Jesus Kristus. Det var herlig å lytte til budskapene fra Herren for de var båret fram med varme og glød.

Stevnet fortsatte i Bedehuset kl. 2 og ble åpnet av br. Alf Hansen, Søgne med Luk. 7, 11. Han stanset ved ordene: «Gud har gjestet sitt folk.»

Br. Wennesland fortsatte fra Mat. 19, 13—15 i det han bar fram to små barn for Herrens åsyn. Br. Råel talte etterpå fra Salme 84, 6 hvor han stanset for uttrykket «styrke i Herren.» Br. Svennevik fortsatte fra Es. 45, 2—3 om at Herren vil gå fram for vårt åsyn. Etterpå talte br. Støle fra 1. Pet. 2, 9 om at vi er et utvalgt folk o.s.v.

Det siste møtet var kl. 5 på samme sted og ble åpnet av br. N. Stray med 5. Mos. 32, 4 «Klippen fullkommen er din gjerning.» Etterpå talte br. Wennesland fra Luk. 14, 25—27. Han talte om å bære sitt kors og følge i Jesu fotspor — en alvorlig og manende tale.

Undertegnede fortsatte fra 2. Tim. 2, 8 «Kom Jesus Kristus ihul!» Flere andre venner deltok med vitnesbyrd og alt gikk ut på å ære Jesus, det fullkomne offerlam — troens begynnelse og fullender.

Tiden kom da vi atter måtte skilles. Møtes og skilles er livets gang. Snart kommer samlingsdagen for alle Guds barn, da vi aldri mer skal skilles. Herlige dag når den opprinner. Så er også dette stevne over for denne gang, men Guds ord som er utsådd skal nok utføre sin gjerning iblant oss.

Fredshilsen til alle de hellige.
Deres i blodet forbundne br.
Arnt Andersen.

Alf Thorstensen har no fått permisjon en

tid for å delta med vennene i «Betania», Arendal. Gud velsigne ham fortsettende i tjenesten. I mellomtiden vil br. Råel være iblant oss og tale Guds ord.

D. S.

På pilgrimsferden.

Det vekslers med så mange ting her på jorden. Det er som predikeren sier at alt har sin tid. Det er en tid til å fødes og en tid til å dø. Å gråte har sin tid og å le har sin tid, å klage har sin tid og å frydes har sin tid. Livet er vekslende, til tider går det som en hvirvelvind og andre tider synes det å gå med sneglefart, men under alt så går tiden avsted og snart er den forbi. Godt da å ha oppnådd å ha fått forankret sin sjel i noe som ikke er avhengi av tid og sted, av hendelser og forhold, men som hviler på en sikker grunnvoll, på Kristus. Om allt forandres så står klippen fast.

Lørdag og søndag 2. og 3. september deltok jeg på brødrekonferanse og stevne i Kristi menighet, Fredrikstad. Konferansen var imøtesett med stor interesse og mange brødre var møtt fram. Denne gang var også Askim representert ved br. Ainar Karlén. Forhandlingene var broderlige og sakelige og beslutningene enstemmige.

Forsamlingen hvis gjester vi var hadde ordnet istand det hele meget praktisk. Vi hadde våre møter i en mindre sal i Arbeider-samfundet og i Kristi menighets lokale var det dekket bord til ca. 30 stykker. Ved enstående offervilje og praktisk ordning var bevertningen uten overdrivelse enestående.

Onsdag 6. september talte jeg igjen i Kristi menighet, Fredrikstad og emnet var om «forsamlingsmusikken». Det var åpent og lett å tale.

Møtene i Misjonshuset har gått sin vanlige gang. På Hafslundsøy har det vært særlig god søkning. Noen har overgitt seg til Gud og er blitt frelst og det blir visstnok dåp om kort tid.

Min tanke var å reist en del i høst og vinter, men på menighetsmøte 9. september ble jeg oppfordret til å stå hjemme fremdeles og får da se hvordan det går. Søndag 10. september hadde vi besøk av br. Rolf Carlsen fra Kristi menighet, Fredrikstad og et særlig åpent og godt møte. Han deltok også på møtet på Hafslundsøy sammen med Arve Hal-sen fra «Salem» fredag 15. og vi hadde et godt møte. Det var riktig mange folk. Det har øket med besøket no for hvert møte. Søkningen til Misjonshuset har også øket igjen etter sommeren.

I distriktet omkring her kan det også spores framgang. I Varteig har de hatt gode møter. Herren har døpt i ånden og tungetale med tyding fikk et par unge søstre på et av møtene nylig.

I Skiptvet har str. Astrid Johnsen deltatt et par uker og det var gode møter og også noen ufrelste kom til møtene. Det har vært stilt i Øvre Skiptvet lenge og der trenges å virke der. Vennene er få og de fleste eldre og de trenger hjelp i arbeidet, tror jeg. Br. Alf Norlund kom antagelig til å ta en uke der, men det blir selvfølgelig for lite. Br. Norlund har virket i Saltnes i 14 dager. Det har vært og er god søkning til møtene der.

G. J.

På reise i Finnmark.

«For du prøvde oss, Gud, du rensset oss liksom de renses sølv, du førte oss inn i et garn, du la en trykkende byrde på våre lender. Du lot mennesker fare frem over vårt hode; vi kom i ild og i vann, men du førte oss ut til vederkvegelse.» (Salm. 66, 10—12.)

Vil sende dere en liten hilsen idag. Kan til Herrens ære si at vi har hatt det godt på alle måter siden vi reiste fra Oslo. Det var gildt å få komme oppover igjen og få fortsette gjerningen for vår Mester. Vi fikk ikke anledning sist å besøke Skarsvåg så det var vår tanke først å besøke disse kjære venner helt opp ved Nordkap før mørketiden kom.

Fra Børselv reiste vi til Honningsvåg og tok inn hos våre kjære gamle venner Larsens mens vi ventet på skyds videre, ventet et par dager og hadde da et møte sammen med vennene før vi drog. Vi gikk til Nordmandseter og fikk en motorbåt derfra til Dugsfjord og gikk over fjellet et par timers marsj til Skarsvåg. Der ble vi hjertelig mot-tatt av vennene Pedersens hvor vi også bodde.

Herute helt ved Nordishavet er en liten fri venneflokk og de har et koselig lokale. Der hadde vi møter, og det lille lokale var helt fullt til hvert eneste møte. Vennene fortalte oss at det var verdens nordligste bedehus, og det følte også; for det var ingen varme de tre ukene vi var der og vi kom de første dage av august. Vi kunde godt ha trengt vintertøy.

Møtene i Skarsvåg var velsignet både i be-dehuset og i hjemmet som bare de troende var samlet. Folket var så grepet av Gud at de satt og gråt under hele møtet, men når det kom til å ta skrittet over på Jesu side så var det så vanskelig. Måtte folket forstå sin besøkelsestid og ta imot frelsen i Jesus. Vi tok også en tur til Gjæsvær, et fiskevær som ligger på en liten øy. Her bodde vi hos ur-maker Pedersen fra Hvåg som hadde evakuert til Gjæsvær.

Hadde det godt i våre kjære søskers hjem, Herren lønne dem alle igjen for deres gjestfrihet vi har nydt heroppe i Finnmark.

Her fikk vi ha kapellet til møtene og her var det samlet fra forskjellige leire, — men Jesus og hans underbare frelsesverk var det samme for oss alle. Også her kom folket lang-vegs fra til møtene og det er vår trøst at Guds ord skal ikke vende tomt tilbake.

Vi skulde ha et misjonsmøte i Skarsvåg før vi reiste videre, så vi tok båten tilbake om Nordkap. Vennene fulgte oss på bryggen og vi sang i det båten gikk fra kaien: «Snart så brister skyene, han komme skal igjen». Det var underlig å forlate Gjæsvær. Må Gud velsigne vennene der.

Det var vakkert vær når vi reiste. Styr-mannen kom og spurte om vi ikke ville synge for dem og det gjorde vi, men det var ikke lenge før båten begynte å rulle, og jeg ble sjøsyk. Jeg lå på luken resten av ve-gen, men måtte løfte på hode og se når vi rundet Nordkap. Det er vakkert heroppe, men vær-hårdt og kaldt.

Misjonsmøte i Skarsvåg var velsignet av Gud. Her, så langt nord, er det søstrene Do-rothea og Demanda som er banebryterne for den frie virksomhet. Her har de hatt mang-en hård tårn. Gud velsigne og styrke dem. De er jo enda i Finnmark og virker for Her-ren.

Vi tok så over fjellet tilbake til Honningsvåg. Det var en gildt tid sammen med vennene i Skarsvåg. Tror at det var en oppmuntring for dem at vi kom; for de har så sjelden besøk. Mange av venneflokkene heroppe er uten den hjelp de trenger som skal til for å holde møtene igang. Derfor er de offentlige møter på mange steder nedlagt lange tider.

Om Gud vil har vi tenkt å reise til stevne i Alta.

Kjære venner husk oss fremdeles i bønn, vi trenger det. Ønsker å få være et rør i Mesterens hånd.

Til slutt en hjertelig hilsen til eder alle.

Honningsvåg 24—8—44.

Eders i Jesus

Aasta Thuen. Alfchild Bjerva.

En hilsen.

«Og Herren er en borg for den undertrykte, en borg i nødens tider.» (Salmen 9, 10).

Da det er så lenge siden jeg lot høre fra meg vil jeg no sende en hilsen i bladet. — Jeg og mine som tror på Herrens allmakt hviler fremdeles trygt i Herrens navn som er et «fast tårn hvortil den rettferdige løper hen og blir berget.» No da alt på jorden er så urolig er det min største lykke å vite at vi har et rike som ikke kan rystes. La oss derfor være takknemlige og derved tjene Gud.

Har mesteparten av sommeren vært hjemme ved jordbruket. Var dog i juli måned på stevnet i Sætre i Hurum og traff sammen med Andersen, Rygge, Søster Valborg Gommerud, Drammen samt Hedin og frue. De hadde alle no godt å frembære fra Guds store forråd. Ja, det er dobbelt kjær å møte venner no da vi så sjelden møtes.

Vi lever etter forholdene vell hjemme. Lille Arne, Harry og min hustru er friske og virker på sitt vis. Min tanke går iblant til venner fjernt og nær. Lengter iblant å se deres åsyn; men ved tanken på den store samlingsdagen hjemme hos Jesus vil vi bli tro på vår post til den siste basun lyder og opprykkelsen finner sted, da vi alltid skal være hjemme hos Herren. Er idag hos vennene i «Tabernaklet», Brummundal. Gud har gitt oss en velsignet dag. Br. Severin Larsen som har stått her en tid har no sitt siste møte for denne gang. Talte inspirerende ut fra Efeser brevet 1. kap.

Hilsen i Jesu navn til alle de hellige både i inn- og utland.

Broderligst

Harald Bysveen,
Ilseng st.

Fra Finnmark.

Kjøllefjord 10. august 1944.

Guds fred!

Bare en kort hilsen.

Rilda og jeg er nettopp kommet hjem fra vårt 8 ukers virke på Spørøya. Vi besøkte 7 steder, hvorav 4 var på «Yttersia» — det vil si vestkysten av øya. På disse steder kom praktisk talt alle som kunne komme til møtene. Å, folk er hungrige etter å høre Herrens ord.

Endel kom over på Herrens side, og vi begravet to søskende med Jesus i dåpens vann.

Om Gud vil og vi lever, tenker vi å besøke disse steder igjen i høst og holde en «bibeluke» på hvert av stedene.

Det var også gildt å få ha litt av et møte ombord, både i skøyten fra Spørøya til Hammerfest og på den fra Hammerfest til Honningsvåg. Rilda spilte, og vi sang og vitnet om vår Frelser, og passasjerene lyttet spent. Flere takket oss for sangen og Guds ord. Å må enda mange av dette kjære folk finne vegen til Jesus og motta frelsen. La meg få sende en hilsen til våre venner i Breivikbotn, Hasvik, Breivik, Sørvær og på stedene på «Yttersiden». Takk for all vennlighet og oppmerksomhet og alt godt under vårt besøk.

En hjertelig hilsen til deg broder Iversen og til vennene landet over.

Einar Joh. Christiansen.

Mandal.

Virker fortiden i Mandal. Gode møter. Lokalet er rekvirert, så møtene holdes i forskjellige andre lokaler. Stevnet her var herlig med mange av Herrens vitner tilstede.

Broderhilsen.

Sigurd Raael.

Skiptvet.

I Øvre Skiptvet har søster Astrid Johnsen deltatt en 14 dagers tid. Det har lenge vært en stille tid der og det behøves nok å virke. Det var gode møter og hun tenker visst å ta en tur dit seinere. Br. Alf Nordlund skal virke der en ukas tid først i oktober.

Varteig.

De har hatt flere gode møter i Varteig i det siste. Guds folk bygges opp i ånden og det behøves. Str. Astrid Johnsen har virket der i lengere tid. Br. Alf Nordlund har også deltatt i flere møter. Noen er blitt ånds-døpte og Gud utdeler av de åndelige nådegaver.

Til skadelidte i Bergen.

Guds rike fred!

Jeg har mottatt kr. 270.00 til skadelidte blant vennene fra «Elim», Kalsjø som jeg herved vil få takke for. Det er no kommet så mye inn at jeg ikke tror det behøves å sende mere. Det har gjort godt i denne tid å se hvor de troende har hjulpet hverandre.

Gud signe dem alle.

Broderlig hilsen i vår frelser Jesus Kristus.

Bergen 6. september 1944.

G. I. Lexander.

Betania, Kristiansand.

26. og 27. august hadde forsamlingen sitt høststevne med stor tilslutning av tilreisende og fra stedet. Søndag ettermiddag var det møte i byens park og det var samlet ca. 1000 tilhørere. Blant talerne i stevnet var G. Svennevik, misjonærene Evenstad og Bernhard Nilsen, Wennesland, Støle og Omland.

Stevne var rikt velsignet.

Fevik.

Den 13. august hadde de frie venner i Fevik stevne. Venner fra Arendal, Lillesand og distriktene var møtt mannsterke fram.

Av predikanter deltok Bernhard Nilsen, A. Andersen, Lauritz Karlsen m. flere. Møtene var rikt velsignet og det var stor nåde over samværet.

Grunnen til vantro.

En professor ved et stort amerikansk universitet har nylig uttalt, at flere av de studenter som han har samtalt med, har uttalt, at de av vitenskapelige grunner umulig kunne bli kristne. Men han visste, tilføydte han, hvilket liv hver og en av disse unge menn førte, og at for hver eneste en av dem var den virkelige hindring et usedelig liv. Endog om de av dem foregitt vitenskapelige grunner fikk sin løsning, ville de ikke bli kristne; ti de kunne ikke fortsette med det liv de no førte.

Den hindring de forega, tjente bare til å forklede den virkelige hindring.

Denne professor er ikke den eneste som i sitt arbeid for Kristus har gjort en liknende erfaring. En troende predikant omtaler noe liknende. Han kom i samtale med en mann medlem av hans menighet, som påsto å være kommet i stor religiøs tvil. Samtalen ble meget alvorlig og sjelesørgeren gjorde alt hva han kunne for å søke å hjelpe den tvilede mann til klarhet og tro, men det var forgjeves. Endelig så sjelesørgeren alvorlig på mannen og sa mildt: «Jeg frykter at vi er kommet inn på et galt spor. Her må det være spørsmål om en hemmelig synd, som du ikke vil gi slipp på og utrydde.»

Mannen slo øynene ned og ble taus. Pilen hadde truffet sitt mål.

Du vil aldri angre på:

å tenke før du taler,
å undersøke før du dømmer,
å be om tilgivning for dine feil,
å bruke milde ord,
å være vennlig mot fattige,
å elske fram rene tanker,
å holde fast ved gode prinsipp,
å være god mot dine fiender,
å være høflig mot de gamle,
å gjøre andre lykkelige,
å være god mot alle mennesker
og ellers alle skapninger.